

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/32/2021
Identifikačné číslo spisu: 2318011180
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Hatala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2318011180.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obvineného B. W. Í. N. F., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 30. septembra 2021 v Bratislave dovolanie obvineného B. W., podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Tibora Timára, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2020, sp. zn. 6To/139/2019, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného B. W. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) zo 17. mája 2019, sp. zn. 31T/124/2018 bol obvinený B. W. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“), na tom skutkovom základe, že

presne nezisteného dňa, nezisteným spôsobom, zadovážil 3 ks rastliny rodu Cannabis (konopa), ktoré následne zasadil na kukuričnom poli v katastri mesta M., časť W. O. a následne ich dopestoval do výšky 145 cm, 155 cm a 160 cm, pričom uvedené rastliny boli nájdené a zaistené dňa 2. októbra 2017 pri obhliadke miesta činu na kukuričnom poli v katastri mesta M., časť W. O., pričom znaleckým skúmaním Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ č. ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/12211 bolo zistené, že zaistené rastliny vykazovali znaky typické pre rastlinný rod Cannabis - konopa, s celkovou hmotnosťou 952,97 g a s hmotnosťou upotrebitelnej (fajčiteľnej) časti rastlín 510,09 g s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu (THC) 3,1% hmotnostných, obsahujúce 15 813 mg THC, ktoré množstvo predstavuje 1 020 obvyklých jednorazových dávok drogy, v hodnote najmenej 5 100,90 €, pričom rastliny rodu Cannabis sú podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradené do I. skupiny omamných látok a THC je zaradený do I. skupiny psychotropných látok.

Za to bol obvinenému podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) a § 38 ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere desať rokov a osem mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému zároveň uložený ochranný dohľad v trvaní jeden rok.

Proti rozsudku prvostupňového súdu zahlásil obvinený odvolanie čo do výroku o vine a výroku o treste priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 183 súdnej časti spisu), ktoré následne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Tibora Timára písomným podaním, doručeným prvostupňovému súdu 21. októbra 2019 (č. l. 196 - 200 súdnej časti spisu) a písomným podaním doručeným prvostupňovému súdu 31. januára 2020 (č. l. 207 - 209 súdnej časti spisu).

Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) o odvolaní obvineného rozhodol na verejnom zasadnutí rozsudkom z 30. júna 2020, sp. zn. 6To/139/2019 takým spôsobom, že podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uložil obvinenému podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b), ods. 4 Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Dňa 30. apríla 2021 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) predložené dovolanie obvineného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 17. mája 2019, sp. zn. 31T/124/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2020, sp. zn. 6To/139/2019, spísané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Tibora Timára (doručené prvostupňovému súdu 8. októbra 2020, č. l. 256 - 265 súdnej časti spisu). Ako dovolacie dôvody pritom obvinený označil dôvody uvedené pod písm. c) § 371 ods. 1 Tr. por. (t. j., že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu) a písm. g) § 371 ods. 1 Tr. por. (t. j., že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom).

Obvinený v rámci uplatnenej dovolacej argumentácie v prvom rade namietal tú skutočnosť, že prvostupňový, ako ani odvolací súd sa procesne relevantným a zákonným spôsobom nevysporiadali s návrhom obvineného na vykonanie dôkazov vo vzťahu k zisteniu najnižšej hodnoty omamnej látky (marihuany) v rozhodnom čase na rozhodnom mieste, čo má podľa obvineného za následok závažné porušenie jeho práva na obhajobu.

Poukázal na skutočnosť, že súdna prax dospela k záveru, že v prípade posudzovania trestnosti trestného činu podľa § 172 Tr. zák. je nutné pri stanovení rozsahu činu postupovať v zmysle § 125 ods. 1 Tr. zák. a vychádzať z minimálnej výšky ceny, za ktorú bolo možné zaistenú omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor predat' na čiernom trhu v období spáchania trestného činu a v mieste, kde bol trestný čin spáchaný, pričom je potrebné zohľadniť špecifiká čierneho trhu a prax koncových konzumentov návykových látok, ako to ustanovuje § 126 ods. 1 veta prvá Tr. zák.

Za daného stavu bolo preto podľa judikatúry najvyššieho súdu (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 17/2003) povinnosťou súdov zamerať dokazovanie na zistenie minimálnej výšky ceny, za ktorú sa dalo na čiernom trhu predat' zaistené množstvo drog za súčasného zohľadnenia špecifik čierneho trhu a prax koncových konzumentov návykových látok. Súdny mali objasniť už zadovážené dôkazy a na ich objasnenie prípadne doplniť dokazovanie alebo rozhodnúť procesne jasným a zrozumiteľným spôsobom, z akého dôvodu tieto nebudú vykonané vo vzťahu k určeniu najnižšej hodnoty drog a všetky zákonne vykonané dôkazy následne vyhodnotiť a spravodlivo rozhodnúť.

Interpretačné pravidlo uvedené v § 126 ods. 1 veta prvá Tr. zák. poskytuje súdu návod na určenie výšky škody, keď uvádza, že sa pri nej vychádza z ceny, za ktorú sa vec, ktorá bola predmetom útoku

v čase a mieste činu obvykle predáva. Ak ide o vec, ktorá môže byť predmetom legálnej držby, cenou sa rozumie jej peňažná hodnota pri legálnom predaji koncovému spotrebiteľovi. Ak však ide o vec, ktorej držba je ilegálna a je predmetom obchodovania na čiernom trhu, pri stanovení rozsahu činu, resp. hodnoty psychotropnej látky, omamnej látky alebo prekurzora, ktorá je primárne určená na takýto trh, je potrebné vychádzať z cien na tomto trhu v období spáchania trestného činu a zohľadniť pritom miestne špecifiká tohto trhu, ako aj zistenú prax koncových konzumentov psychotropných látok. Vzhľadom na skutočnosť, že ide o určenie hodnoty veci nelegálnej na nelegálnom trhu je potrebné určiť dôkazne jeho kritériá a postupy, ktoré musia byť verifikovateľné a samozrejme od počiatku zákonné a upravené v Trestnom poriadku.

Obvinený v konaní navrhoval vykonať dokazovanie výsluchom koncových konzumentov, prípadne dealerov koncovým konzumentom aj z dôvodu, že súdy nekriticky preferujú ako jediný možný dôkaz výlučne správu Národnej protidrogovej jednotky o hodnote zaistenej marihuany. Namietal, že súd neskúmal, aká bola minimálna výška ceny, za ktorú sa dalo na čiernom trhu zaistené množstvo drog predať. V predmetnom kontexte zároveň zdôraznil, že správne určenie rozsahu trestného činu (v súlade s § 125 a § 126 Tr. zák.) je nevyhnutnou podmienkou pre správnosť právnej kvalifikácie zisteného skutku.

Obvinený ďalej namietal, že samotný dôkaz v podobe odborného vyjadrenia Národnej protidrogovej jednotky a následný výsluch svedkyne W. K., ktorá je príslušníkom Národnej protidrogovej jednotky, súd vzal pri ustálení rozsahu činu za rozhodujúci a preferenčný dôkaz, a to napriek skutočnosti, že jednotlivé východiská a závery Národnej protidrogovej jednotky k rozsahu činu sú nejasné, spochybnené a položené len na hypotézach a domnienkach, pričom ich nie je možné procesne verifikovať čo do zákonnosti alebo správnosti jednotlivých záverov alebo konania, z ktorých tieto závery vzišli.

Okrem toho má obvinený za to, že nie je možné posúdiť ani procesný postup získania uvedených záverov, ku ktorým neexistujú žiadne údaje, z ktorých bol záver vyvodенý. Takto určený záver Národnej protidrogovej jednotky je len hypotéza a domnienka, pričom v žiadnom prípade nemôže byť dôkazom, ktorý určuje rozsah činu. Dôvody, pre ktoré ide o neverifikovateľný záver majú vyplývať zo samotného výsluchu svedkyne W. K.N. na hlavnom pojednávaní, ktorá nevedela relevantne odpovedať na žiadnu otázku obhajoby. Obvinený poukázal na skutočnosť, že Národná protidrogová jednotka nevie uviesť, z koľkých situácií určili cenu danej omamnej látky (marihuany), pričom nevedia vylúčiť, že cenu určili z jednej jedinej situácie - z jediného údaju. Národná protidrogová jednotka zároveň nevie uviesť minimálnu cenu daného druhu omamnej látky (marihuany) na čiernom trhu tak, aby mohli byť vylúčené pochybnosti o nižšej cene tak, ako to na uznanie viny požaduje § 2 ods. 10, § 163 ods. 3, § 168 ods. 1 Tr. por.

Následné vykonanie výsluchu pracovníka Národnej protidrogovej jednotky, ktorý vypracoval úradný záznam o hodnote drog, obvinený považuje za nesúladný procesnému postupu (ustanovenie § 127 a nasl. Tr. por.). Je totiž zrejme, že svedkyňa W. K. iba vypracovala úradný záznam, nikdy sa sama monitoringu nezúčastnila, nevie uviesť, kto sa ho zúčastnil, kedy a akým spôsobom bol vykonaný, aké konkrétne operatívno-pátracie činnosti boli vykonané. Menovaná svedkyňa vypovedá len k skutočnostiam, ktoré má na listinách písaných rukou, ktoré súdu ani stranám nedala k nahliadnutiu s odôvodnením, že podliehajú utajeniu.

Vzhľadom na vyššie uvedené má obvinený za to, že vo vzťahu k preukázaniu najnižšej hodnoty drogy marihuany súdy porušili jeho právo na obhajobu zásadným spôsobom, keď nevykonali ním navrhnuté dôkazy a súčasne ani relevantným a preskúmateľným spôsobom nerozhodli, z akého dôvodu ním navrhované dôkazy vo vzťahu k najnižšej hodnote marihuany nevykonajú, ako aj tým, že založili záver o najnižšej hodnote drog výlučne na správe Národnej protidrogovej jednotky, čím porušili jeho právo na spravodlivý trestný proces, nakoľko obvinený nemal možnosť verifikovať najmä zákonnosť procesných postupov v rozsahu vykonaných operatívno-pátracích činností a procesných úkonov z iných trestných konaní, z ktorých bola takto určená hodnota drogy.

V rámci ďalšej dovolacej argumentácie obvinený uviedol, že ním označené dovolacie dôvody sú naplnené aj vo vzťahu k určeniu rozsahu drogy Cannabis - konopa v množstve účinnej látky (THC) ako znaku skutkovej podstaty trestného činu z usušených rastlín.

Poukázal na skutočnosť, že z výroku rozsudku prvostupňového súdu je zrejmé, že „...znaleckým skúmaním KEU PZ bolo zistené, že zaistené rastliny majú celkovú hmotnosť 952,97 g s hmotnosťou upotrebitelnej časti rastlín 510,09 g s koncentráciou THC 3,1% hmotnostných...“. Uvedený výrok však podľa názoru obvineného nie je v súlade s vykonaným dokazovaním, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní zaistili živé a zelené rastliny vykazujúce rastlinné znaky rodu Cannabis - konope priamo na poli (ornej pôde). Zo znaleckého posudku ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/12211 však jednoznačne vyplýva, že KEU PZ boli predložené 4 ks sušených rastlín a nie zelených rastlín. Na znalecké skúmanie boli teda predložené zaistené zelené rastliny po ich usušení, ktoré bolo vykonané v neznámych podmienkach a na neznámom mieste, z čoho vyplýva zásadná pochybnosť, či na znalecké skúmanie neboli predložené iné ako zaistené rastliny. Uvedenú skutočnosť potvrdil aj znalec mjr. Ing. Marek Koložvári na hlavnom pojednávaní dňa 10. apríla 2019, ktorý uviedol, že na ich znaleckom útvare sa odborné usušenie nevykonalo, pričom nevedel uviesť, kde a kto a akým spôsobom usušenie vykonal.

Z uvedeného vyplýva, že na znalecké skúmanie bol predložený dôkaz, ktorý nezodpovedal dôkazu v stave, ako bol zaistený. Obvinený v predmetnom kontexte zdôraznil, že nie je možné, aby bol v umelých podmienkach zmenený dôkaz v jeho neprospech. Z dokazovania je totiž zrejmé, že usušením sa zvyšuje koncentrácia účinnej látky THC, ktorá je nepochybne niekoľkonásobne vyššia ako v zelenej rastline. K takto zistenému výsledku dosušenia sa vôbec nemalo prihliadať, nakoľko k jeho vysušeniu nedošlo zo strany obvineného (viď rozsudok najvyššieho súdu z 12. júna 2019, sp. zn. 6 Tdo 22/2019) .

Vzhľadom na závery znaleckého posudku je zrejmé, že KEÚ PZ nemohol vykonať skúmanie zelených rastlín, keďže orgány činné v trestnom konaní KEÚ PZ predložili na skúmanie už usušené rastliny alebo úplne iné usušené rastliny (uvedené sa už tiež nedá zistiť), a preto už nie je možné dodatočne zistiť hodnoty množstva účinnej látky (THC) zo zaistených rastlín. Vzhľadom na uvedené nie je podľa názoru obvineného v konaní preukázaný základný znak drogy konope (THC) ako aktívnej zložky, ktorá je schopná ovplyvniť psychiku človeka. Bez uvedenia tejto aktívnej zložky vo výroku potom skutok nie je trestným činom.

V tejto súvislosti obvinený zároveň namieta, že v konaní nebol produkovaný dôkaz, ktorý by preukazoval jeho úmysel nechať zelené rastliny vysušiť a vôbec nebolo dokázané, že by obvinený vykonal vysušenie v totožných podmienkach, ako to vykonal orgány činné v trestnom konaní alebo iný subjekt. Obvinený zároveň uviedol, že marihuana s účinnou THC sa dá užívať (s vplyvom na psychiku človeka) aj zo samotnej zelenej rastliny.

V rámci ďalšej argumentácie obvinený uviedol, že spôsob, akým sa odvolací súd vysporiadal s jeho námietkami týkajúcimi sa určenia koncentrácie THC, považuje za arbitrárny a nesprávny. V predmetnej súvislosti zdôraznil, že je porušením práva na spravodlivý súdny proces a zásadným porušením práva na obhajobu, ak súdy nedajú žiadnu alebo len úplne všeobecnú a nepreskúmateľnú informáciu o podstatných námietkach vo vzťahu k zákonnosti dôkazu, na ktorom založia vinu obvineného.

Obvinený konkrétne poukázal na skutočnosť, že z rozsudku krajského súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu pripustil ako zákonné vysušenie zelených rastlín marihuany na neznámom mieste a neznámou osobou, keď samotný súd s odkazom na závery znalca dôvodí, že vysušením sa mení koncentrácia látky, pričom ide o koncentráciu účinnej látky. Odvolaciemu súdu by malo byť zrejmé, že hodnota koncentrácie účinnej látky (v tomto prípade THC) je pri určovaní a výpočte počtu obvyklej jednorazovej dávky popri hmotnostnom určení upotrebitelnej časti rastliny marihuany povinnou a základnou nezameniteľnou zložkou.

Obvinený v rámci ďalšieho okruhu argumentácie uviedol, že naplnenie ním označených dovolacích

dôvodov vidí aj vo vzťahu k nedostatočne určenému miestu spáchania trestného činu vo výroku rozsudku a nezákonne vykonanému dôkazu na pozemku.

Poukázal na skutočnosť, že vo výroku rozsudku je uvedené, že obvinený zasadil a dopestoval rastliny na kukuričnom poli v katastri mesta M., časť W., bez ďalšej bližšej konkretizácie pozemku alebo časti pozemku, najmä uvedením konkrétnej parcely (jej čísla a identifikácie), katastrálneho územia, príslušného LV. Uvedená skutočnosť priamo súvisí s tým, že obvinený má za to, že vykonanie dôkazu obhliadkou uvedeného miesta činu, teda časti uvedeného pozemku, kde sa našli zasadené dotknuté rastliny a následne ich zaistenie pri obhliadke miesta činu boli vykonané nezákonným spôsobom v rozpore s Trestným poriadkom (nebol dodržaný procesný postup vykonania dôkazu na pozemku podľa § 107 Tr. por. s poukazom na § 101 ods. 1 a nasl. Tr. por.).

Obvinený konkrétne namietal, že rastliny vykazujúce morfológické znaky marihuany boli zaistené subjektom, ktorý nebol orgánom činným v trestnom konaní. Keďže obhliadke miesta činu a pri nej zaisteniu týchto rastlín nehrozilo zničenie ani zmarenie dôkazu, obhliadka miesta činu a procesné úkony (najmä zaistenie rastlín) nemali byť vykonané vecne nepríslušným subjektom a súčasne mala byť obhliadka miesta činu, ako aj ostatné procesné úkony od počiatku realizované výlučne podľa Trestného poriadku.

Ako nezákonne vykonaný dôkaz obvinený označil taktiež výsluch svedkyne M. na hlavnom pojednávaní dňa 17. mája 2019. Keďže menovaná svedkyňa vypovedala k skutočnostiam, ktoré sa dozvedela ako operatívny pracovník kriminálnej polície pri výkone služby, obvinený má za to, že mala byť pred výsluchom zbavená mlčanlivosti s poukazom na § 129 Tr. zák. Rovnaký záver o potrebe zbavenia mlčanlivosti sa podľa obvineného vzťahuje aj na výsluch svedkyne W.. K., ktorá vo vzťahu k hodnote drog vypovedala o skutočnostiach, o ktorých má vedomosť výlučne zo služobnej činnosti.

Obvinený má za to, že rastliny marihuany boli zaistené nezákonne, a preto sú ako dôkaz v trestnom konaní nezákonné. Keďže súdy na ich základe rozhodli dovoľaním napadnutými rozsudkami, je naplnený dovoľací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Obvinený zároveň uviedol, že krajský súd nedostatočne odôvodnil vysporiadanie sa s námietkami obvineného vzťahujúcimi sa k nezákonnosti vyššie uvedeného dôkazu.

S poukazom na vyššie uvedené obvinený navrhol, aby najvyšší súd vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2020, sp. zn. 6To/139/2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Galanta zo 17. mája 2019, sp. zn. 31T/124/2018 a konaním, ktoré im predchádzalo, bol porušený zákon najmä v ustanoveniach § 2 ods. 1, § 2 ods. 9 až ods. 11, § 10 ods. 8, § 34 ods. 1, § 34 ods. 2, § 101 ods. 1, § 101 ods. 3, § 129 ods. 1, § 129 ods. 2, § 119 ods. 2, § 168 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 125, § 126, § 172 Tr. zák., zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Predmetné dovoľanie obvinený argumentačne doplnil podaním, spísaným prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Tibora Timára (doručeným prvostupňovému súdu 1. decembra 2020, č. 1. 269 - 272 súdnej časti spisu), v úvode ktorého boli prezentované základné teoretické východiská práva na spravodlivý proces, s osobitným akcentom na zásadu materiálnej pravdy a zásadu rovnosti strán a rovnosti zbraní.

V nadväznosti na uvedené obvinený namietal, že jediným dôkazom o hodnote drog (teda rozsahu činu, ako znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu podľa § 172 ods. 1., ods. 2 Tr. zák.) nemôže byť iba samotné odborné vyjadrenie Národnej protidrogovej jednotky ako organizácie, ktorá je potenciálne vylúčená z konania pre pomer k strane konania (pochybnosť o jej predpojatosti obvinený odôvodnil tou skutočnosťou, že Národná protidrogová jednotka, ako súčasť NAKA, má nepochybne priamy pomer k orgánom činným v trestnom konaní, teda vyšetrovateľovi NAKA a následne prokurátorovi, s čím sa mali súdy taktiež vysporiadať) a súčasne jej závery nemá možnosť obvinený

žiadnym spôsobom verifikovať, nakoľko vychádzajú z utajenej operatívno-pátracej činnosti.

V predmetnom kontexte zároveň zdôraznil, že súdy nemali preferovať ako dôkaz o hodnote drog iba správu Národnej protidrogovej jednotky, ale ak obvinený kvalifikovane navrhol dôkazné prostriedky, z ktorých bolo možné presnejšie určiť hodnotu drog, mali ich vykonať, resp. v prípade, ak ich odmietli, mali túto skutočnosť riadne odôvodniť.

V rámci dovolacej argumentácie obvinený s poukazom na § 124 až 126 Tr. zák., v zmysle ktorých je nutné, aby na preukázanie škody alebo rozsahu činu bola preukázaná skutočná škoda a nie tzv. možná alebo fiktívna škoda, namietal taktiež skutočnosť, že rozsah činu správou Národnej protidrogovej jednotky bol určený iba pravdepodobne, pričom nebola určená skutočná škoda, resp. skutočný rozsah. Vychádzajúc zo zásady materiálnej pravdy mali súdy podľa názoru obvineného hľadať z hľadiska skutočností rozhodných pre rozhodnutie (ktorými nepochybne rozsah činu z hľadiska právnej kvalifikácie skutku je) pravdu o skutku v časti rozsahu činu (hodnoty marihuany).

Vzhľadom na vyššie uvedené má obvinený za to, že napadnutým rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu a konaním, ktoré im predchádzalo, bola porušená aj zásada rovnosti strán a rovnosti zbraní.

Po postupe v zmysle ustanovenia § 376 Tr. por. sa k dovolaniu obvineného vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len „prokurátor“) podaním z 8. decembra 2020 (doručeným prvostupňovému súdu 16. decembra 2020, č. I. 276 - 278 súdnej časti spisu), v ktorom vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na obhajobu, ktoré malo spočívať v tom, že súdy nevyhoveli návrhu obvineného na doplnenie dokazovania k hodnote drog, uviedol, že prvostupňový súd (na strane 6 rozsudku) a odvolací súd (na strane 10 rozsudku) sa s návrhmi obvineného náležite vysporiadali.

Zdôraznil, že súd vykonávajúci dokazovanie vo veci čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán. Je výlučne na jeho uvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého práve naopak, nie je právne významné. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať skutkový stav ako taký a ani prehodnocovať rozsah vykonaného dokazovania či dôkazy samotné (okrem ich zákonnosti).

K námietke obvineného spochybňujúcej jednak legitimitu odborného vyjadrenia Národnej kriminálnej agentúry, vrátane výsluchu W.. Z. K. uviedol, že za dôkaz podľa § 119 ods. 2 Tr. por. môže slúžiť informácia o tzv. pouličných cenách drog získaná zo správy príslušného útvaru Policajného zboru, ktorý v rámci svojej pôsobnosti tieto ceny monitoruje. Prítom len skutočnosť, že pôvodcom dôkazného prostriedku je policajný útvar, z neho plynúci dôkaz automaticky nediskvalifikuje (primerane uznesenie najvyššieho súdu z 20. februára 2018, sp. zn. 2 Tdo 51/2017 a uznesenie najvyššieho súdu z 30. januára 2019, sp. zn. 6 Tdo 82/2017).

Prokurátor na podporu svojej argumentácie poukázal aj na príslušné rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý k predmetnej otázke zaujal identický právny názor (primerane uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4. júla 2012, sp. zn. II. ÚS 228/2012, z 10. júla 2021, sp. zn. II. ÚS 240/2012, z 21. januára 2015, sp. zn. I. ÚS 30/2015).

Na margo námietok obvineného týkajúcich sa rozsahu drog a zákonnosti znaleckého posudku KEÚ PZ z dôvodu, že k znaleckému skúmaniu mal byť predložený dôkaz nezodpovedajúci tomu, ktorý bol zaistený v trestnom konaní (zaistená marihuana mala byť dosušená osobou odlišnou od obvineného a KEÚ PZ, a preto má ísť o nezákonný dôkaz) prokurátor v kontexte rozhodnutia najvyššieho súdu z 12. júna 2019, sp. zn. 6 Tdo 22/2019, na ktoré obvinený na podporu svojej argumentácie poukázal, uviedol, že označený rozsudok najvyššieho súdu vychádza z odlišných skutkových okolností a preto ho nemožno aplikovať na aktuálne prejednávaný prípad. V uvedenej veci totiž práve KEÚ PZ vykonal dosušenie marihuany v laboratórnych podmienkach, a preto bolo najvyšším súdom konštatované, že KEÚ PZ takúto činnosť nemôže vykonávať. Nie je totiž oprávnený vykonávať dokazovanie, môže iba dôkazy

znalecky skúmať. V danom prípade však KEÚ PZ nevykonalo žiadne dosušovanie zaistených rastlín, ale tieto boli KEÚ PZ predložené až po vysušení. Navyše výsledky znaleckého posudku potvrdili, že samotné dosušenie nemá žiaden vplyv na množstvo účinnej látky a tým ani žiaden materiálny dopad na práva obvineného.

K argumentu obvineného, že na znalecké skúmanie mali byť predložené iné rastliny, ako boli zaistené, prokurátor uviedol, že predmetné tvrdenia sa týkajú posudzovania skutkových zistení, čo je v dovolacom konaní vylúčené.

V súvislosti s obvineným tvrdenou nezákonnosťou obhliadky, ktorá nebola realizovaná policajtom v zmysle Trestného poriadku prokurátor poukázal na ustanovenie § 3 písm. g) vyhlášky Ministerstva vnútra SR č. 192/2017 Z. z. o rozsahu vykonávania rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania vo vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní, v zmysle ktorého je aj príslušník PZ zaradený v službe kriminálnej polície oprávnený na vykonanie obhliadky podľa § 154 ods. 1 Tr. por. a ďalších úkonov tam podrobne uvedených.

Prokurátor sa zároveň nestotožnil s argumentáciou obvineného týkajúcou sa údajnej nezákonnosti obhliadky z dôvodu nedodržania postupu podľa Trestného poriadku. V tejto súvislosti uviedol, že obhliadka bola vykonaná v súlade s § 154 ods. 1 Tr. por., čo potvrdzuje aj uznesenie o začatí trestného stíhania z 2. októbra 2017, v ktorom je výslovné uvedené, že trestné stíhanie bolo začaté obhliadkou.

K námietke, že po podaní trestného oznámenia nepostupoval poverený príslušník PZ, prokurátor uviedol, že v zmysle vyhlášky č. 192/2017 Z. z. bol k tomu oprávnený aj príslušník PZ zaradený v službe kriminálnej polície. Súdna prax vyžaduje, aby informácie o trestnej činnosti mali určitú relevanciu, pričom nie každý poznatok musí automaticky zakladať povinnosť postupu podľa Trestného poriadku, resp. policajta v zmysle § 10 ods. 8 Tr. por. Taký prístup by v podstate zúžil (ak nevylúčil) oprávnenia operatívnych príslušníkov PZ na vykonanie služobných zákrokov. Musí teda ísť o relevantné poznatky o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania trestného činu. Ak tieto poznatky aj nie sú políciou dostatočne vopred známe, môže byť výsledok zákonného postupu pri služobnom zákroku dôkazom v trestnom konaní. Podľa § 9 ods. 1 zákona o Policajnom zbore je policajt v službe v medziach tohto zákona povinný vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania (primerane R 47/2013).

Pokiaľ ide potom o samotnú mieru relevancie informácie, ktorá už zakladá povinnosť postupu podľa Trestného poriadku, či policajta podľa § 10 ods. 8 Tr. por., táto musí mať určitú kvalitu. Nestačí akási nekonkrétna, všeobecná indícia (primerane uznesenie najvyššieho súdu z 6. augusta 2019, sp. zn. 2 Tdo 81/2018) .

Vo vzťahu k namietanej nezákonnosti výsluchov svedkýň M. Y. a W.. Z. K., ktorú obvinený odôvodnil tou skutočnosťou, že ani jedna z nich nebola zbavená mlčanlivosti, prokurátor poukázal na rozhodovaciu činnosť súdov, v rámci ktorej bola opakovane pripustená možnosť vypočuť svedka k okolnostiam priebehu vykonaného úkonu bez toho, aby bol zbavený mlčanlivosti. Zmyslom § 80 ods. 1 zákona o Policajnom zbore, z ktorého vyplýva, že jeho účelom je zabrániť tomu, aby dôverné informácie, ktoré policajti zistili pri výkone svojej činnosti, neboli prezradené nepovolanej osobe bez náležitého dôvodu, teda aby neboli poskytnuté osobám, ktoré by ich mohli neoprávnené využiť, či zneužiť. Uvedené sa však netýka verejných konaní, vrátane trestného konania, kde ustanovenia Trestného poriadku o povinnosti svedčiť a poskytnúť pravdivé informácie majú prednosť pred ustanoveniami zákona o Policajnom zbore. Povinnosť mlčanlivosti zakotvená v zákone o Policajnom zbore teda nebráni výsluchu policajta v procesnom postavení svedka. Policajt tak v trestnom konaní nemusí byť zbavený mlčanlivosti (primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 37/2019 a uznesenie Ústavného súdu SR z 28. apríla 2020, sp. zn. II. ÚS 175/2020).

S poukazom na uvedené skutočnosti prokurátor navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

K vyjadreniu prokurátora k dovolaniu sa následne vyjadril obvinený podaním z 23. marca 2021, označeným ako „Stanovisko odsúdeného k vyjadreniu prokurátora k dovolaniu odsúdeného“ (doručeným prvostupňovému súdu 23. marca 2021, č. l. 282 - 283 súdnej časti spisu), v úvode ktorého poukázal na skutočnosť, že vyjadrenie prokurátora k dovolaniu bolo prvostupňovému súdu doručené 16. decembra 2020. V zmysle § 376 Tr. por. mal okresný súd bezodkladne zaslať predmetné vyjadrenie obvinenému a jeho obhajcovi, pričom lehota od 16. decembra 2020 do 15. marca 2021 bezpochyby nie je lehotou primeranou. Obvinený má za to, že uvedené vykazujú prietahy v konaní na súde prvého stupňa.

V rámci ďalších častí predmetného stanoviska obvinený v zásade zopakoval argumentáciu, obsiahnutú v podanom dovolaní a jeho doplnení, kedy ťažisko jeho argumentácie tvorili námietky týkajúce sa spôsobu určenia hodnoty omamnej látky a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí zo strany konajúcich súdov.

S poukazom na čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd obvinený namietal, že pokiaľ podal návrh na výsluch svedka (koncových spotrebiteľov drogy v rozhodnom čase a na rozhodnom mieste), bolo povinnosťou konajúcich súdov posúdiť, či bola žiadosť o výsluch svedkov dostatočne odôvodnená a relevantná pre predmet obvinenia (hodnotu omamnej látky), pričom súdy boli zároveň povinné poskytnúť dostatočné dôvody na svoje rozhodnutie nevypočúť svedka.

Obvinený má za to, že odôvodnenie rozhodnutia v tomto smere iba na tom základe, že podľa súdov je na mieste preferovanie určenia hodnoty omamnej látky na čiernom trhu výlučne dôkazom - správou Národnej protidrogovej jednotky a nie inými dôkazmi, možno považovať za nesprávny postup, ktorým súdy narušili celkovú kontradiktórnosť, ako aj spravodlivosť konania.

Nevypočutím navrhovaných svedkov k hodnote drog v rozhodnom čase a na rozhodnom mieste, došlo podľa názoru obvineného k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) postupom podľa § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) v spojení s písm. a) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.) a tiež v lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Najvyšší súd zároveň zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Úvodom rozhodnutia o dovolaní je nutné vo všeobecnosti zdôrazniť, že dovolanie predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, keď nielen z označenia tohto opravného prostriedku, ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi ustanovenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Pokiaľ ide o otázku viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého

rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (viď k tomu bližšie R 120/2012).

A napokon ešte pred vysporiadaním sa s konkrétnymi uplatnenými námietkami obvineného sa žiada úvodom vo všeobecnosti taktiež uviesť, že dovolací súd je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, resp. skutkovými závermi, ktoré vo veci urobili súd prvého a druhého stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejme z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por. Dovolací súd skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Pokiaľ ide o samotnú dovoláciu argumentáciu obvineného, jedným z nosných pilierov námietok, ktoré boli podradené pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., tvorili námietky týkajúce sa nevyhovenia návrhu obvineného na doplnenie dokazovania v súvislosti s určením najnižšej hodnoty omamnej látky (marihuany) v rozhodnom čase na rozhodnom mieste. Obvinený v predmetnom kontexte uviedol, že v konaní navrhoval vykonať dokazovanie výsluchom koncových konzumentov, prípadne dealerov koncovým konzumentom aj z dôvodu, že súdy nekriticky preferujú ako jediný možný dôkaz výlučne správu Národnej protidrogovej jednotky o hodnote zaistenej marihuany.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné v prvom rade zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a to, že pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

Vo všeobecnej rovine právna úprava dovolania výslovne vylučuje možnosť uplatňovania námietok voči skutkovým zisteniam súdov, čo znamená, že v dovolacom konaní nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť či úplnosť zisteného skutkového stavu, preverovať dostatočnosť vykonaného dokazovania, ako ani posudzovať správnosť, resp. celkovo spôsob hodnotenia jednotlivých dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili (a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu). Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t. j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Revízia skutkových zistení a záverov urobených súdmi nižšieho stupňa už v dovolacom konaní neprichádza do úvahy (uvedené neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Námietky obvineného smerujúce voči konečným skutkovým zisteniam a záverom (namietajúce ich správnosť či úplnosť) sú z pohľadu dovolacieho konania irelevantné, keďže pre dovolací súd je záväzný skutok tak, ako bol tento ustálený zo strany dotknutých súdov nižšieho stupňa - ten nemôže nijako meniť, ani doplniť.

Najvyšší súd konajúci z pozície dovolacieho súdu k uvedenému dodáva, že námietka spočívajúca v nevyhovení návrhu na doplnenie dokazovania by potencionálne mohla znamenať naplnenie príslušného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (právo navrhovať dôkazy slúžiace na podporu obhajoby je nepochybne imanentnou súčasťou práva na obhajobu), avšak iba za predpokladu, že by sa s predloženým návrhom konajúci súd nevysporiadal (o nej nerozhodol) zákonným spôsobom.

Inými slovami vyjadrené, v prípade, ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. por.), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 208 a § 274 ods. 1 Tr. por.), príp. v konaní o opravnom prostriedku na návrh na vykonanie dôkazu v obsahu rozhodnutia reagovať. Nie je možné ale úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

Najvyšší súd v predmetnom kontexte zdôrazňuje, že za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinilý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania (vedeného z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por.) je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Pokiaľ ide o posudzovanú vec, z obsahu predloženého spisu vyplýva, že prvostupňový súd sa v prejednávanej veci návrhom obvineného na doplnenie dokazovania k cene marihuany, a to výsluchom svedkov W. Q., W. H. a S. Z. ako užívateľov marihuany, oboznámením správy Národného monitorovacieho centra pre drogy za rok 2017 a prehláseniami S. Z. a W. H. o tom, za akú cenu oni kupujú marihuanu, zaoberal a následne sa s ním aj náležitým spôsobom vysporiadal, keď na hlavnom pojednávaní konanom 10. apríla 2019 vyhlásil uznesenie, ktorým odmietol predmetné dôkazy vykonať (č. l. 176 súdnej časti spisu) z dôvodu, že mal hodnotu marihuany pre účely trestného konania spoľahlivo určenú na základe odborného vyjadrenie Národnej protidrogovej jednotky.

Čo sa týka odvolacieho súdu, tento považoval - ako je to zrejme z odôvodnenia jeho rozhodnutia - rozsah vo veci vykonaného dokazovania za dostatočný, skutkový stav za jednoznačne preukázaný, keď sa stotožnil tiež aj s vysporiadaním sa s návrhmi na dokazovanie. Krajský súd obdobne ako okresný súd vyhodnotil správu Národnej protidrogovej jednotky o vyčíslení hodnoty zaistených drog za relevantnú, zohľadňujúcu miestne a časové špecifiká čierneho trhu, vysvetlenie svedkyne W. Z. K., z čoho pochádzajú predložené údaje (keď na hlavnom pojednávaní poukázala na to, že informácie vychádzajú z operatívno-pátracej činnosti, analýz procesných úkonov ako sú výsluchy svedkov, obvinených, podozrivých, analýz výsluchov informačno-technických prostriedkov a v niektorých prípadoch aj z analýz predstieraných prevodov vecí) za dostačujúce.

Najvyšší súd je toho názoru, že krajský súd, rovnako ako aj okresný súd, na ktorého vecnú správnosť záverov rozhodnutia krajský súd poukázal, jasne a podrobne vysvetlili, prečo pri stanovení rozsahu trestného činu, pre ktorý bol obvinený stíhaný, považovali za dostatočne transparentný dôkazný prostriedok práve správu vypracovanú Národnou protidrogovou jednotkou. Vo veci konajúce súdy vyhodnotili predmetnú správu ako dostatočne komplexnú, vychádzajúcu zo širokého spektra

relevantných údajov. Rovnako vysvetlili, prečo v tomto smere odmietli ako dôkazné prostriedky výpovede koncových užívateľov drogy marihuany, ako aj správu Národného monitorovacieho centra pre drogy za rok 2017.

Pokiaľ v ďalšej časti dovolania obvinený spochybňuje vecnú správnosť a dôkaznú silu predmetného odborného vyjadrenia o cene zaistených drog, treba v prvom rade uviesť, že ide o skutkové námietky, keďže obvinený sa rozdielnym hodnotením tohto dôkazného prostriedku snaží revidovať skutkové zistenie prvostupňového súdu týkajúce sa hodnoty zaistenej drogy, ktoré si v celom rozsahu osvojil aj súd druhého stupňa a ktoré dovolací súd nemôže skúmať ani meniť. Tieto dovolacie námietky tak stoja mimo dovolací prieskum.

Napriek tomu považuje najvyšší súd za potrebné pripomenúť, že podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 126 ods. 1 Tr. zák. sa aj pri určení rozsahu činu vychádza z ceny, za ktorú sa vec, ktorá bola predmetom útoku, v čase a v mieste činu obvykle predáva. Preto i pri určení rozsahu trestného činu podľa § 172 ods. 2 písm. e) Tr. zák. je rozhodujúca cena, za ktorú sa omamná alebo psychotropná látka v čase a mieste skutku obvykle predáva koncovým užívateľom na čiernom trhu. Pritom podľa § 119 ods. 2 Tr. por. môže za dôkaz slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Teda aj informácia o tzv. pouličných cenách drog získaná zo správy príslušného útvaru Policajného zboru, ktorý v rámci svojej pôsobnosti tieto ceny monitoruje. Pritom len skutočnosť, že pôvodcom dôkazného prostriedku je policajný útvar, z neho plynúci dôkaz automaticky nediskvalifikuje.

Práve naopak, z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že v prípade drog, ktoré predstavujú tovar obchodovateľný iba na čiernom trhu, je pochopiteľné, že pri určovaní formy predávanej drogy a s tým súvisiacim aj jej obvyklým množstvom a cenou súdy nepostupujú svojvoľne, ale v záujme jednotného prístupu ku všetkým páchatelom daného skutku v neurčitom množstve prípadov (z hľadiska charakteru skutku, miesta spáchania a pod.) vychádzajú z objektivizovaných údajov získaných z praxe špecializovaných policajných jednotiek (primerane uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. júla 2012, sp. zn. II. ÚS 240/2012). Z uvedeného dôvodu neobstojí ani obvineným prezentovaná všeobecná téza o diskvalifikácii dôkazného prostriedku zabezpečeného Národnou protidrogovou jednotkou z dôvodu jej potenciálneho vylúčenia z konania pre pomer k strane konania (pochybnosť o jej predpojatosti obvinený odôvodnil tou skutočnosťou, že Národná protidrogová jednotka, ako súčasť NAKA, má nepochybne priamy pomer k orgánom činným v trestnom konaní, teda vyšetrovateľovi NAKA a následne prokurátorovi). Skutočnosť, že Národná protidrogová jednotka v rámci organizačnej štruktúry tvorí súčasť Národnej kriminálnej agentúry, bezpochyby sama osebe neodôvodňuje záver o existencii priameho pomeru k orgánom činným v trestnom konaní v takej kvalite, aby odôvodňoval pochybnosti o jej nezaujatosti v potrebných intenciách.

S poukazom na vyššie uvedené je potom potrebné uzavrieť, že dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nezodpovedá ani jeden argument prezentovaný v podanom dovolaní, a preto najvyšší súd nemôže konštatovať naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

V rámci ďalšieho okruhu dovolacej argumentácie obvinený namietal zákonnosť vykonania vybraných dôkazov, čím malo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Na tomto mieste sa vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. žiada úvodom uviesť, že pre jeho naplnenie sa vyžaduje, aby zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedalo porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), z čoho potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak mal (má) negatívny materiálny dopad na práva obvineného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje (k uvedenému bližšie pozri rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č.

24/2020).

V súvislosti s námietkami obvineného týkajúcimi sa rozsahu drog a zákonnosti znaleckého posudku KEÚ PZ z dôvodu, že k znaleckému skúmaniu mal byť predložený dôkaz nezodpovedajúci tomu, ktorý bol zaistený v trestnom konaní (zaistená marihuana mala byť dosušená osobou odlišnou od obvineného a KEÚ PZ, a preto má ísť o nezákonný dôkaz) najvyšší súd poukazuje na výsledky znaleckého dokazovania, z ktorých vyplýva, že samotné dosušenie nemá žiaden vplyv na množstvo účinnej látky (znalec Ing. Marek Koložvári v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní konanom 10. apríla 2019 konkrétne uviedol, že pri sušení dochádza k odparovaniu vody, čím sa mení koncentrácia látky, ale jej obsah sa nemení a taktiež, že bez ohľadu na to, kde prišlo k usušeniu, nemá to vplyv na množstvo účinnej látky, ktoré je rozhodné na určenie rozsahu predmetného trestného činu) a tým pádom ani žiaden materiálny dopad na práva obvineného.

Pokiaľ ide o rozhodnutie najvyššieho súdu z 12. júna 2019, sp. zn. 6 Tdo 22/2019, na ktoré obvinený za účelom podpory svojej argumentácie poukázal, najvyšší súd v tejto súvislosti považuje za podstatné zdôrazniť, že dotknuté rozhodnutie a závery z neho vyplývajúce nemožno v prejednávanej veci primerane aplikovať, nakoľko tieto vychádzajú z odlišných skutkových okolností, kedy to bol práve KEÚ PZ, ktorý vykonal dosušenie marihuany v laboratórnych podmienkach, a preto bolo najvyšším súdom konštatované, že KEÚ PZ takúto činnosť nemôže vykonávať, keďže mu neprináleží vykonávať dokazovanie. Naproti tomu v prejednanom prípade KEÚ PZ dosušovanie zaistených rastlín nezrealizovalo, ale tieto mu boli predložené až po vysušení.

V predmetnom kontexte vo vzťahu k argumentácii obvineného, že na znalecké skúmanie KEÚ PZ mali byť predložené iné rastliny, ako boli zaistené, najvyšší súd zároveň uvádza, že dané námietky sa týkajú posudzovania skutkových zistení, čo je v dovolacom konaní vylúčené.

Pokiaľ ide o námietku obvineného týkajúcu sa nedostatočného určenia miesta spáchania trestného činu vo výroku rozsudku, túto najvyšší súd považuje taktiež za neodôvodnenú, nakoľko skutková veta obsiahnutá vo výroku rozsudku okresného súdu je vymedzená v súlade so zákonnými požiadavkami ustanovenými v § 163 ods. 3 Tr. por., keďže obsahuje všetky podstatné vecné, miestne, časové a iné parametre skutku, ktoré ho jasne identifikujú a sú rozhodné pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi. Najvyšší súd v zhode s názorom krajského súdu konštatuje, že miesto činu špecifikované v skutkovej vete ako „kukuričné pole v katastri mesta M., časť W. O.“ je definované dostatočne určito, pričom presné miesto činu je identifikovateľné aj na základe mapky k obhliadke miesta činu, tvoriacej súčasť spisového materiálu (č. l. 78 vyšetrovacej časti spisu).

V súvislosti s tvrdenou nezákonnosťou obhliadky miesta činu najvyšší súd uvádza, že po preštudovaní spisového materiálu nezistil žiadne relevantné pochybenie, ktoré by malo za následok nezákonnosť predmetnej obhliadky. Vo vzťahu k námietke obvineného, že obhliadka nebola realizovaná policajtom v zmysle Trestného poriadku, najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 3 písm. g) vyhlášky Ministerstva vnútra SR č. 192/2017 Z. z. o rozsahu vykonávania rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania vo vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní, zo znenia ktorého vyplýva, že aj príslušník Policajného zboru zaradený v službe kriminálnej polície, službe finančnej polície, službe poriadkovej polície, službe dopravnej polície, službe železničnej polície, službe hraničnej a cudzineckej polície a inšpekčnej službe je oprávnený na vykonanie obhliadky podľa § 154 ods. 1 Tr. por. a ďalších úkonov bližšie špecifikovaných v dotknutom ustanovení. Najvyšší súd zároveň zdôrazňuje, že nemožno súhlasiť s argumentáciou obvineného, v zmysle ktorej predmetná obhliadka zniesla odklad, keďže práve eventuálny odklad obhliadky miesta činu by mohol spôsobiť, že by zo strany páchatel'a, prípadne tretích osôb došlo k zmareniu, resp. zničeniu dôkazov.

K obvineným tvrdenej nezákonnosti výsluchu svedkýň M. Y. a W.. Z. K., dôvodom ktorej má byť absencia oslobodenia dotknutých policajtov od povinnosti mlčanlivosti zo strany kompetentného subjektu, najvyšší súd poukazuje na ustanovenie § 80 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom

zboře v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sú policajti povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, s ktorými sa oboznámili pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi a ktoré si v záujme právnických alebo fyzických osôb vyžadujú, aby zostali utajené pred nepovolnou osobou; povinnosť mlčanlivosti sa nevzťahuje na oznámenie kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Zo znenia dotknutého ustanovenia jednoznačne vyplýva jeho hlavný účel, ktorým je zabrániť tomu, aby dôverné informácie, ktoré policajti zistili pri výkone svojej činnosti, neboli prezradené nepovolanej osobe bez náležitého dôvodu, teda aby neboli poskytnuté osobám, ktoré by ich mohli neoprávnené (protiprávne) využiť či zneužiť. Najvyšší súd zastáva názor, že prezentovaný záver sa však netýka tzv. verejných konaní, vrátane trestného konania, kde ustanovenia Trestného poriadku o povinnosti svedčiť a poskytnúť pravdivé informácie majú prednosť pred ustanoveniami zákona o Policajnom zbore. Povinnosť mlčanlivosti zakotvená v zákone o Policajnom zbore teda nebráni výsluchu policajta v procesnom postavení svedka (primerane pozri uznesenie Ústavného súdu SR z 28. apríla 2020, sp. zn. II. ÚS 175/2020).

Najvyšší súd považuje v predmetnej súvislosti za podstatné poukázať na obsah výpovedí dotknutých svedkýň. Svedkyňa W. K. na hlavnom pojednávaní konanom na okresnom súde 10. apríla 2019 vypovedala k vybraným skutočnostiam týkajúcim sa vypracovania správy Národnej protidrogovej jednotky. Pokiaľ ide o svedkyňu Y., táto na hlavnom pojednávaní konanom na okresnom súde 17. mája 2019 vypovedala o svojom vzťahu k obvinenému, pričom uviedla, že ho pozná z detstva, ale nijako bližšie, nemá na neho telefónne číslo a ani ho nekontaktovala v tejto veci. Navyše, z obsahu spisového materiálu nevyplýva, že by svedkyňa Y. vo veci obvineného realizovala akékoľvek procesné úkony. Na základe uvedeného možno podľa názoru najvyššieho súdu konštatovať, že skutočnosti, o ktorých obe menované svedkyne vypovedali, bezpochyby nespádajú do kategórie informácií, vo vzťahu ku ktorým je policajt zaviazaný zachovávať mlčanlivosť, preto zbavenie mlčanlivosti za daných okolností nebolo potrebné.

S poukazom na uvedené najvyšší súd uzatvára, že v predmetnej veci nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

V závere najvyšší súd uvádza, že nezdieľa názor obvineného o arbitrárnosti rozhodnutia krajského súdu. Najvyšší súd v predmetnom kontexte zdôrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivý proces je skutočne aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Na druhej strane nie je možné uvedené právo vykladať tak, že zaručuje právo obvineného na také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám. Uvedené právo napokon nespočíva ani v tom, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie, prípadne na tie, ktoré zostali sporné. Na uvedené závery opakovane poukazuje i Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôrazňujúc, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie.

Skutočnosť, že obvinený sa nestotožňuje so skutkovými, či právnymi závermi odvolacieho súdu obsiahnutými v jeho rozhodnutí, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených týmto súdom. Inými slovami povedané, právo na spravodlivý proces nie je možné vykladať tak, že zaručuje obvinenému právo na také rozhodnutie, aké zodpovedá jeho predstavám.

Pokiaľ ide o prejednávajúcu vec, najvyšší súd konštatuje, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia primeraným spôsobom, zrozumiteľne a v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. rozobral všetky podstatné a rozhodné skutkové i právne skutočnosti a presvedčivo vysvetlil, prečo rozhodol spôsobom, akým rozhodol. Z uvedených dôvodov označil najvyšší súd námietku obvineného o neodôvodnenosti rozhodnutia krajského súdu taktiež za neopodstatnenú.

Z vyššie prezentovaných záverov je potom zrejmé, že v rozsahu námietok vymedzených v dovolaní obvineného nie je naplnený žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.